

დანიელის წიგნი — სამოცდამეორე ნაწილი

უილიამ მილერის წინასწარმეტყველური ხილვის ძვირფასეულობათა გახსნა: ადვენტიზმის მიერ „დიდი ნათლისგან“ განდგომის კრიტიკული განხილვა და ჭეშმარიტ საფუძვლებთან დაბრუნების მოწოდება

Jeff Pippenger

2024-01-26

უილიამ მილერის სიზმრის ძვირფასი ქვები ათჯერ უფრო მკვეთრად იბრწყინებს, ვიდრე ისინი მილერიტების ისტორიაში ბრწყინავდნენ. მილერიტების გაგება იმ ცოდნისა, რომელიც მათი ისტორიის განმავლობაში გამრავლდა, სწორი იყო, მაგრამ არასრული. როდესაც მათი გაგება უფრო ზუსტ ისტორიულ გარემოში მოექცევა, იგი უფრო სერიოზულ შედეგებს ავლენს, რადგან იგი არა მხოლოდ აფართოებს იმ წინასწარმეტყველურ ჭეშმარიტებებს, რომლებიც იმ ძვირფასი ქვებით არის წარმოდგენილი, არამედ წარმოშობს კიდევ უკანასკნელი დღეების ათი ქალწულისათვის გამოცდას. მილერიტული გაგება წარმოდგენილია ორ პიონერულ დიაგრამაზე (1843 და 1850). ორივე დიაგრამა იყო აბაკუმის მეორე თავისში წინასწარმეტყველებული ცხრილების აღსრულება, ხოლო ის ფაქტი, რომ ეს დიაგრამები აბაკუმის აღსრულება იყო, და ასევე რომ სწორედ ეს ჭეშმარიტებები იყო ადვენტიზმის ფუნდამენტური ჭეშმარიტებები, ასეთად იქნა განსაზღვრული წინასწარმეტყველების სულის მიერ.

რამდენიმე საბაზისო ჭეშმარიტების გაგება დიდებით გაიზარდა, როდესაც მილერიტები, 1844 წლის 22 ოქტომბრის დიდი იმედგაცრუების შემდეგ, ციური საწმიდრისა და საწმიდართან დაკავშირებული ჭეშმარიტებების გაგებამდე იქნენ მიყვანილნი. მაგრამ 1856 წელს ადვენტიზმის ლაოდიკიურ მდგომარეობაში გადასვლამ და 1863 წელს „შვიდი ჟამის“ საბოლოო უარყოფამ ისინი ლაოდიკიის უდაბნოში შეიყვანა. 1850-იანი წლების შემდეგ ადვენტიზმის მეშვეობით არც ერთი მნიშვნელოვანი ჭეშმარიტება არ გამოტანილა. თუ ამ მტკიცებას ეჭვქვეშ აყენებთ, მაშინ მიუთითეთ, რატომ არის იგი არასწორი.

მილერიტები მართლმად იყვნენ დანიელის მეორე თავის გაგებაში, მაგრამ მათი გაგება შეზღუდული იყო. ადვენტიზმი არასოდეს გასცდენია მილერიტულ გაგებას. დღეს შესაძლებელია დანიელის მეორე თავში წარმოდგენილი რვავე სამეფოს დანახვა, ისევე როგორც იმ სიმბოლიზმისა, რომლითაც დანიელი ლოცულობდა ნაბუქოდონოსორის სიზმრის საიდუმლოს გასაგებად. ეს საიდუმლო წარმოადგენს უკანასკნელ წინასწარმეტყველურ საიდუმლოს, (ყველა წინასწარმეტყველი უკანასკნელ დღეებს მიუთითებს), ხოლო უკანასკნელი წინასწარმეტყველური საიდუმლო არის ის, რასაც იოანე იესო ქრისტეს გამოცხადებად განსაზღვრავს. ეს საიდუმლო იხსნება, როდესაც „ჟამი ახლოს არის“, სწორედ მაღლის ვადის დახურვამდე, და ეს საიდუმლო ახლა იხსნება მათთვის, ვინც ხედვას ირჩევს.

დანიელის წიგნში „მუდმივის“ შესახებ მილერიტული გაგება შთაგონებით სწორად იქნა ამოცნობილი, მაგრამ 1901 წლისთვის ადვენტიზმმა ამ ფუნდამენტური ჭეშმარიტების უარყოფის პროცესი დაიწყო, ხოლო 1930-იანი წლებისთვის ადვენტიზმი კვლავ დაუბრუნდა ძველ პროტესტანტულ შეხედულებას, რომლის მიხედვითაც „მუდმივი“ ქრისტეს საწმიდარში მსახურების რომელიმე ასპექტს წარმოადგენს. წინასწარმეტყველების სული ამბობს, რომ ეს სატანური შეხედულება მოვიდა „ანგელოზებისგან, რომლებიც ზეციდან იყვნენ განდევნილნი“. დღეს „მუდმივის“ სწორი მილერიტული გაგება შეიძლება დანახულ იქნეს არა მხოლოდ როგორც წარმართობის სიმბოლო, არამედ როგორც ადვენტიზმის აჯანყების სიმბოლო, რომელსაც მოაქვს ძლიერი საცდური მათზე, ვისაც ჭეშმარიტება არ უყვარს.

მილერიტები მიყვანილ იქნენ სწორ თარიღამდე, რომელიც აღნიშნავდა ორიათასსამასი წლის ამოწურვას, და ადვენტიზმმა, დიდი იმედგაცრუების შემდეგ დაუყოვნებლივ, აღიარა ამ წინასწარმეტყველებასთან დაკავშირებული გაზრდილი ნათელი; მაგრამ „შვიდი ჟამის“ უარყოფის გამო, 1856 წლიდან 1863 წლის ჩათვლით, და თვით ამ დღემდეც კი, მათ ვერ იხილეს არავითარი წინმსწრები ნათელი იმ მომღვრებიდან, რომელსაც თავიანთ ცენტრალურ სვეტად და საფუძვლად მიიჩნევდნენ. დღეს „შვიდი ჟამი“ შეიძლება დანახულ იქნას (მათ მიერ, ვისაც ხილვა სურს) როგორც უშუალოდ დაკავშირებული ორიათასსამასი წლის წინასწარმეტყველების ყოველ დროით პერიოდთან.

პირველი ორმოცდაცხრა წელი წარმოადგენს მიწის ყოველ მეშვიდე წელს დასვენების ციკლს, რომელიც შვიდგზის მეორდება. ოთხას ოთხმოცდაათი წელი წარმოადგენს არა მხოლოდ ძველი ისრაელისთვის გამოცდის ვადას, არამედ ცხადყოფს, რამდენი წლის ურჩობა უნდა განხორციელებულიყო იმ მცნების წინააღმდეგ, რომელიც მიწისთვის დასვენების მიცემას მოითხოვდა, რათა დაგროვილიყო მთლიანობაში სამოცდაათი წელი, რომლის განმავლობაში მიწას დასვენება აღეკვეთა (რაც სწორედ ამავე ურჩობისთვის ტყვეობის პერიოდია). კვირა, რომელშიც ქრისტემ აღთქმა დაამტკიცა, განწესებულია სამი წელიწადი და ნახევარი ჯვრამდე და სამი წელიწადი და ნახევარი ჯვრის შემდეგ. იმ კვირაში ქრისტე ყველა ადამიანს იკრებდა, რადგან თქვა, რომ თუ ამაღლდებოდა, ყველა ადამიანს მიიზიდავდა.

ახლა არის ამ ქვეყნის სამსჯავრო; ახლა განიდევნება ამ ქვეყნის მთავარი. და მე, თუ მიწიდან აღვიმართები, ყველას მოვიზიდავ ჩემთან. იოანე 12:31, 32.

ორი ათას ხუთას ოცი დღე, რომლის განმავლობაშიც ქრისტემ აღთქმა დაადასტურა და ადამიანები თავისთან შეკრიბა, წარმოადგენს იმ ორ ათას ხუთას ოც წელს, რომლის განმავლობაშიც ღმერთმა თავისი ურჩი ერი გაფანტა თავისი აღთქმის შუღლის გამო. „შვიდი ჟამი“, რომელიც ისრაელის ჩრდილოეთის სამეფოს წინააღმდეგ აღსრულდა, წარმოადგენდა ორ ათას ხუთას ოცწლიან გაფანტვას, რომელიც დაიწყო ძვ. წ. 723 წელს და დასრულდა 1798 წელს. 538 წელი ამ ორ პერიოდს ჰყოფს და ქმნის ორ თანამიმდევრულ ათას ორას სამოცწლიან პერიოდს. პირველი პერიოდი წარმოადგენს წარმართობის მიერ საწმიდრისა და მხედრობის ფეხქვეშ გათელვას, ხოლო მეორე — პაპიზმის მიერ განხორციელებულ ფეხქვეშ გათელვას.

„შვიდი დრო“, ორი ათას ხუთას ოცი წლისა სამხრეთის სამეფოს წინააღმდეგ, რომელიც დაიწყო ძვ. წ. 677 წელს და დასრულდა 1844 წელს, დასრულდა 1844 წლის 22 ოქტომბერს. ეს არის აღთქმის წყევლის სიმბოლო და დასრულდა იუბილეს საყვირის ხმით, რომელიც შეწყალების დღეს უნდა დაეხერათ. ანტიტიპური შეწყალების დღე, რომელიც დაიწყო 1844 წლის 22 ოქტომბერს, დროის პერიოდს წარმოადგენს. ეს არის საგამოძიებო სამსჯავროს პერიოდი, და დროის ამ პერიოდში უნდა გახმოვანებულიყო იუბილეს საყვირი, რომელიც შვიდიანის წმინდა ციკლთან არის დაკავშირებული.

არამედ მეშვიდე ანგელოზის ხმის დღეებში, როცა იგი დაიწყებს ბუკის ჩაბერვას, აღსრულდება ღვთის საიდუმლო, როგორც აუწყა თავის მსახურებს, წინასწარმეტყველებს. გამოცხადება 10:7.

მეშვიდე საყვირის გახმოვანება, რომელიც დაიწყო 1844 წლის 22 ოქტომბერს, წარმოადგენს წმინდა შვიდეულის ციკლის საიუბილეო საყვირს, როგორც ეს გადმოცემულია ლევანთა ოცდამეხუთე თავში. მილერიტები საბოლოოდ მართალნი იყვნენ ორათას სამასწლოვანი წინასწარმეტყველების დათარიღებაში, და ადვენტიზმმა დიდი იმედგაცრუების შემდეგ მალევე უფრო სრულად შეიმეცნა იგი, მაგრამ მილერის „ძვირფასი ქვა“ — ორათას სამასწლოვანი პერიოდი — დღეს ათჯერ უფრო კაშკაშად ბრწყინავს. შვიდი პერიოდის ყოველი წინასწარმეტყველური მახასიათებელი, რომლებიც წარმოდგენილია ორათას სამასწლოვან პერიოდში, უშუალო წინასწარმეტყველურ კავშირშია ლევანთა ოცდამეხუთე და ოცდამეექვსე თავების ორათას ხუთას ოცი წელთან („შვიდი ჟამი“).

მილერიტებმა უარყვეს განდგომილი პროტესტანტიზმისა და კათოლიციზმის მტკიცება, თითქოს „შენი ერის მძარცველნი“, რომელნიც „აღიმალეს თავი“ და „დაეცნენ“, ანტიოქე ეპიფანესის სიმბოლო იყო, და ისინი მართლები იყვნენ. მათ იცოდნენ და იცავდნენ იმ ჭეშმარიტებას, რომ ღვთის წინასწარმეტყველურ სიტყვაში სწორედ რომი არის წარმოდგენილი, როგორც „შენი ერის მძარცველნი, რომელნიც ხილვას ამყარებდნენ“, და არა რომელიმე უცნობი და ისტორიულად უმნიშვნელო სირიელი მეფე, რომელიც ხილვას ამყარებდა.

დღეს ადვენტიტი თეოლოგები ასწავლიან, რომ „შენი ხალხის მძარცველნი“ ანტიოქე ეპიფანეა. დღეს არგუმენტი, რომელიც მილერიტთა ისტორიაში წარმოადგენდა იმას, რომ აღთქმის ყოფილი ხალხი, რომელსაც გვერდს უვლიდნენ, ხილვას არ ესმოდა და ვერც გაიგებდა (რაც დადგენილია „შენი ხალხის მძარცველთა“ სწორი გაგებით), კვლავ მეორდება აღთქმის ყოფილი ხალხის მიერ, რომელსაც კიდევ ერთხელ უვლიან გვერდს.

სადაც ხილვა არ არის, ერი იღუპება; ხოლო რჯულის დამცველი ნეტარია. იგავნი 29:18.

მილერიტები მართებულად ასწავლიდნენ, რომ ლევანთა წიგნის ოცდამეექვსე თავის ორი ათას ხუთას ოცი წელი („შვიდი ჟამი“) იყო ბიბლიაში მოცემული ყველაზე ხანგრძლივი და უკანასკნელი დროითი წინასწარმეტყველება; მაგრამ ლათინიკიელურმა ადვენტიზმმა 1863 წელს უარყო ის „ძვირფასი ქვა“, და დღეს ცხადად

ჩანს (მათთვის, ვისაც სურს დანახვა), რომ მილერიტები მართალნი იყვნენ არა მხოლოდ იმაში, რომ „შვიდი ჟამი“ ბიბლიაში ყველაზე ხანგრძლივ დროით წინასწარმეტყველებად მიიჩნიეს, არამედ იმაშიც, რომ „წყევლა“, რომელიც ღვთის რისხვაა, აღსრულდა ისრაელის როგორც ჩრდილოეთ, ისე სამხრეთ სამეფოთა წინააღმდეგ.

დღეს იმ ორი განრისხების შესაბამისი დასასრულები, რომელთაც დანიელის წიგნი ეხება (ისევე როგორც სხვა წინასწარმეტყველნი), ჩანს, რომ წარმოადგენს ორმოცდაექვსწლიანი პერიოდის ორ საზღვრულ საყრდენს — პირველსა და უკანასკნელს — როდესაც ქრისტემ აღმართა მილერიტული ტაძარი; რაც წინასწარ იყო ნატიფად ნაჩვენები იმ ორმოცდაექვსი დღით, რომლის განმავლობაშიც მოსე იყო მთაზე და იღებდა მითითებებს უდაბნოს სავანის ასაგებად; აგრეთვე ჰეროდეს მიერ ტაძრის გარდასახვის იმ ორმოცდაექვსი წლით, რომელზედაც ფარისევლებმა მიუთითეს ქრისტესთან თავიანთ საუბარში იმის შესახებ, რომ იგი „აღადგენდა“ იმ ტაძარს, რომელიც ვაჭრებმა და მეკერძეებმა „დაანგრეს“ მისი განწმენდის გზით, და ასევე მისი ადამიანური ტაძრის აღდგომით, რომელიც ორმოცდაექვსი ქრომოსომით იყო შექმნილი. დღეს მილერიტული საფუძვლოვანი ჭეშმარიტებები ისეთივე სწორია, როგორც ოდესმე იყო, მაგრამ ახლა ისინი ათჯერ უფრო ღრმაა.

დღეს შეიძლება გამოჩნდეს (მათთვის, ვისაც დანახვა სურს), რომ როდესაც ქრისტემ საკუთარი თავი წარადგინა როგორც პალმონი (საოცარი მთვლელი, ანუ საიდუმლოთა მთვლელი) დანიელის მერვე თავის მეცამეტე მუხლში, იგი წარმოადგენდა კავშირს ერთ ხილვას შორის, რომელიც ოცდასამასი წლის პერიოდს გამოხატავდა, და მეორე ხილვას შორის, რომელიც ორ ათას ხუთას ოც წელს გამოხატავდა. როდესაც ამ ორ წინასწარმეტყველურ პერიოდს შორის ურთიერთმიმართება ცნობილია, შეიძლება გამოჩნდეს, რომ ისინი უშუალოდ არიან დაკავშირებულნი პაპის მმართველობის ათას ორას სამოც წელთან, რაც, თავის მხრივ, დაკავშირებულია დანიელის მეთორმეტე თავის ათას ორას ოთხმოცდაათ წელთან, ასევე იმავე მუხლის ათას სამას ოცდათხუთმეტ წელთანაც.

არსებობს კიდევ მრავალი უფრო უშუალო კავშირი წინასწარმეტყველურ პერიოდებს შორის, რომლებიც დაკავშირებულია დანიელის მერვე თავის მეცამეტე და მეთოთხმეტე მუხლების ორ ხილვასთან, მაგრამ ისინი შეიმეცნებიან მხოლოდ მათ მიერ, ვისაც დანახვა სურს. მაგრამ დღეს, ამ ორი ხილვით ერთად მოყვანილი ყველა დროითი პერიოდის კავშირებს მიღმა, არის პალმონის სახელის გამოცხადება (საოცარი მთვლელისა, ანუ საიდუმლოთა მთვლელისა). მილერიტები ამ ორ მუხლთან დაკავშირებით მართალნი იყვნენ, მაგრამ შეზღუდულად, ხოლო დღეს ადვენტიზმი უბრალოდ სრული და უკიდურესი სიბნელის მდგომარეობაშია.

შეჩერდით და განაცვიფრდით; იყვირეთ და ქვითინეთ: დამთვრალნი არიან, თუმცა არა ღვინით; ბარბაცებენ, თუმცა არა თაფლუჭით. რადგან უფალმა გადმოგასხათ თქვენზე ღრმა ძილის სული და დაგიხუჭათ თვალები; წინასწარმეტყველნი და თქვენი მთავარნი, მხილველნი, დაფარა მან. და ყოველი ხილვა თქვენთვის იქცა როგორც დაბეჭდილი წიგნის სიტყვები, რომელსაც აწვდიან სწავლულს და

ეუბნებიან: „წაიკითხე ეს, გთხოვ“, ხოლო ის ამბობს: „არ შემიძლია, რადგან დაბეჭდილია“. და წიგნი მიეწოდება უსწავლელს და ეუბნებიან: „წაიკითხე ეს, გთხოვ“, ხოლო ის ამბობს: „უსწავლელი ვარ“. ესაია 29:9–12.

და უაითი აღნიშნავს, რომ უილიამ მილერს გამოცხადების წიგნთან დაკავშირებით მიენიჭა „დიდი ნათელი“, მაგრამ მისი გაგება გამოცხადების მეთორმეტე, მეცამეტე, მეჩვიდმეტე და მეთვრამეტე თავების შესახებ, მარტივად რომ ითქვას, სწორი არ იყო. ეს მცდარი გაგებები ორ წმინდა სქემაზე არ არის წარმოდგენილი, ხოლო ის, რაც წარმოდგენილია გამოცხადების წიგნის მეცხრე თავიდან, არის „მვირფასი ქვა“ — ის, რომ ისლამი წარმოდგენილია სამი ვაებით.

„მქადაგებლებმაც და ხალხმაც გამოცხადების წიგნს შეჰყურებდნენ როგორც იდუმალს და წმინდა წერილის სხვა ნაწილებზე ნაკლებმნიშვნელოვანს. მაგრამ მე ვიხილე, რომ ეს წიგნი ნამდვილად არის გამოცხადება, მოცემული განსაკუთრებული სარგებლობისათვის მათთვის, ვისაც უკანასკნელ დღეებში უნდა ეცხოვრა, რათა ეხელმძღვანელა მათთვის თავიანთი ჭეშმარიტი მდგომარეობისა და თავიანთი მოვალეობის განსაზღვრაში. ღმერთმა უილიამ მილერის გონება წინასწარმეტყველებათა მიმართ წარმართა და გამოცხადების წიგნზე დიდი ნათელი მისცა მას.“ ადრეული წერილები, 231.

„დიდი ნათელის“ გამოთქმა და უაიტის დის ნაწერებში მეტად საგულისხმოა. მილერს ესმოდა გამოცხადების ეკლესიები, ბეჭდები და საყვირები, რადგან წმიდა ანგელოზები „მის გონებას წარმართავდნენ“ ამ საკითხებზე. მილერისთვის მიცემული „დიდი ნათელი“ წარმოდგენილი იყო ორ წმიდა დაფაზე, და დოქტრინული ჭეშმარიტებები, რომლებიც სწორედ ის „დიდი ნათელი“ იყო, მის სიზმარში „მვირფასი ქვების“ სახით იქნა ამოცნობილი. ადვენტიზმს მიეცა ის „დიდი ნათელი“ და 1863 წლიდან დაიწყო მისი დაფარვა ყალბი მვირფასი ქვებით. „ნათელის“ პრინციპი ისაა, რომ „ნათელი“ არის ის, რასაც ქრისტე იყენებს ადამიანის ან ხალხის განსასჯელად.

„სინათლე“ არა მხოლოდ ხალხს ასამართლებს, არამედ ის „სინათლე“, რომელიც მათ შეიძლება ჰქონოდათ, წინააღმდეგობა რომ არ გაეწიათ (როგორც ეს 1856 წელს მოხდა, მრავალ მაგალითთაგან მხოლოდ ერთ-ერთში). მეორე თვისება, რომელიც „სინათლესთან“ არის დაკავშირებული, ის არის, რომ უარყოფილი „სინათლე“ სიბნელის შესაბამის ხარისხს წარმოშობს. ადვენტიზმმა უარყო და დაფარა ის „დიდი სინათლე“, რომელიც ღმერთმა მისცა მილერს და რომელიც ადვენტიზმის საფუძვლებს წარმოადგენს.

„ის, ვინც ზედაპირის მიღმა ხედავს, ვინც ყოველი ადამიანის გულს კითხულობს, ამბობს მათ შესახებ, ვისაც „დიდი ნათელი“ ჰქონდათ: ‘ისინი თავიანთი ზნეობრივი და სულიერი მდგომარეობის გამო არც შეჭირვებულნი არიან და არც გაოცებულნი.’ დიახ, მათ თავიანთი გზები აირჩიეს, და მათი სული თავიანთ სიბილწეთაგან ჰპოვებს სიამოვნებას. მეც ავირჩევ მათ საცთურს და მათ შიშებს მოვუვლენ მათ; რადგან, როცა ვუხმობდი, არავინ პასუხობდა; როცა ვლაპარაკობდი, არ ისმენდნენ; არამედ ბოროტებას სჩადიოდნენ ჩემს თვალწინ და იმას ირჩევდნენ, რაც მე არ მნებავდა.’ ღმერთი მოუვლენს მათ ძლიერ ცდუნებას, რათა ირწმუნონ სიცრუე,’

რადგან 'არ მიიღეს ჭეშმარიტების სიყვარული, რათა გადარჩენილიყვნენ,' 'არამედ უსამართლობაში ჰპოვებდნენ სიამოვნებას.' ესაია 66:3, 4; 2 თესალონიკელთა 2:11, 10, 12.

„ზეციერმა მოძღვარმა იკითხა: 'რა უფრო ძლიერი საცდური შეიძლება აცდინებდეს გონებას, ვიდრე ის მოჩვენება, რომ თქვენ სწორ საფუძველზე აშენებთ და რომ ღმერთი იწონებს თქვენს საქმეებს, მაშინ როცა სინამდვილეში მრავალ საქმეს ქვეყნიერებრივი პოლიტიკის მიხედვით წარმართავთ და იეჰოვას წინაშე სცოდავთ? ოჰ, ეს დიდი მოტყუებაა, მომხიბლავი ცდომილება, რომელიც გონებებს ეუფლება, როდესაც ადამიანები, რომელთაც „ოდესღაც შეიცნეს ჭეშმარიტება“, ღვთისმოსაობის ფორმას მის სულად და ძალად მიიჩნევენ; როდესაც ჰგონიათ, რომ მდიდარნი არიან, გამრავლებულნი ქონებით და არაფრის საჭიროება არა აქვთ, მაშინ როცა სინამდვილეში ყოველივეს საჭიროება აქვთ.“ მოწმობანი, ტომი 8, 249, 250.

ლაოდიკეა, რომელსაც ადვენტიზმი 1856 წელს იქცა, წარმოადგენს მათ, ვისაც ოდესღაც მიეცა „დიდი ნათელი“, მაგრამ განწესებულნი არიან, რომ მიიღონ მეორე თესალონიკელთა წერილში მოხსენიებული „ძლიერი ცდომილება“, და ამავე დროს სჯეროდეთ, რომ ყალბი მონეტებისა და ძვირფასეულობის შემოტანით მათ მიერ აგებული ცრუ საფუძველი ღვთის მიერ არის დადგენილი, მაშინ როცა სინამდვილეში იგი ქვიშაზე აშენებული საფუძველია. ადვენტიზმი არის „ეკლესია, რომელსაც ჰქონდა დიდი ნათელი, დიდი მტკიცებულება“, მაგრამ არის ისეთი „ეკლესია“, რომელმაც უკუაგდო „უწყება, რომელიც უფალმა“ „გამოგზავნა“, და ამის შემდეგ მიიღო „ყველაზე უგუნური მტკიცებები და მცდარი ვარაუდები და ცრუ თეორიები“.

„გაუწმიდურებელი მსახურნი ღმერთის წინააღმდეგ იარაღდებიან. ისინი ერთსა და იმავე ამოსუნთქვაში ადიდებენ ქრისტესაც და ამ წუთისოფლის ღმერთსაც. თუმცა სიტყვით აღიარებენ, რომ ქრისტეს იღებენ, ბარაბასს იკვრიან გულში და თავიანთი მოქმედებებით ამბობენ: „არა ეს კაცი, არამედ ბარაბასი.“ ყველამ, ვინც ამ სტრიქონებს კითხულობს, გაფრთხილება მიიღოს. სატანამ იქადოდა იმით, რის გაკეთებაც შეუძლია. მას ჰგონია, რომ შეძლებს იმ ერთობის დარღვევას, რომლის არსებობაც ქრისტემ თავის ეკლესიაში ილოცა. იგი ამბობს: „წავალ და ვიქნები ცრუ სული, რათა მოვატყუო ყველა, ვისი მოტყუებაც შემიძლია, რათა აკრიტიკონ, დაგმონ და გააყალბონ.“ დაე, მზაკვრობისა და ცრუ მოწმობის ძეს ადგილი მიეცეს „ეკლესიაში, რომელსაც დიდი ნათელი ჰქონდა მიღებული“, დიდი მტკიცებულება, და ეს ეკლესია უკუაგდებს უფლის მიერ გამოგზავნილ უწყებას და მიიღებს ყველაზე უგუნურ მტკიცებებს, ცრუ ვარაუდებსა და ცრუ თეორიებს. სატანა დასცინის მათ სიბრიყვეს, რადგან მან იცის, რა არის ჭეშმარიტება.“

„ბევრი დადგება ჩვენს ამბიონებზე ცრუ წინასწარმეტყველების ჩირაღდნით ხელში, რომელიც სატანის ჯოჯოხეთური ჩირაღდნიდან არის ანთებული. თუ ექვებსა და ურწმუნოებას შეიწყნარებენ, ერთგული მსახურნი მოეცილებიან იმ ხალხს, რომელთაც ჰგონიათ, რომ ასე ბევრი იციან. ქრისტემ თქვა: „შენც რომ გეცნო, მაინც ამ შენს დღეს, რაც შენს მშვიდობას ეკუთვნის! ახლა კი დაფარულია ეს შენს თვალთაგან.“

„მაგრამ ღვთის საფუძველი მტკიცედ დგას. უფალი იცნობს მათ, ვინც მისნი არიან. განწმედილ მსახურს მის ზაგეზე არ უნდა ჰქონდეს მზაკვრობა. იგი დღისავით გახსნილი უნდა იყოს, ყოველი ბოროტების ლაქისაგან თავისუფალი. განწმედილი მსახურება და ბეჭდური საქმე ძალა იქნება ჭეშმარიტების ნათლის ელვარედ გადასაცემად ამ უკუღმართ თაობას. ნათელი, ძმანო, მეტი ნათელი გვჭირდება. დაცვით საყვირს სიონში; ატეხეთ განგაში წმიდა მთაზე. შეჰკრიბეთ უფლის ლაშქარი, განწმედილი გულებით, რათა მოისმინონ, რას ეტყვის უფალი თავის ხალხს; რადგან მან გაზრდილი ნათელი აქვს ყველასათვის, ვინც მოისმენს. დაე, შეიარაღებულნი და აღჭურვილნი იყვნენ და გამოვიდნენ ბრძოლად — უფლის შესაწევნელად ძლიერთა წინააღმდეგ. თავად ღმერთი იმოქმედებს ისრაელისათვის. ყოველი ცრუ ენა დადუმდება. ანგელოზთა ხელები დაამხოვს იმ მზაკვრობათა გეგმებს, რომლებიც ახლა ყალიბდება. სატანის სიმაგრეები ვერასოდეს იხეიმებს. გამარჯვება ახლავს მესამე ანგელოზის უწყებას. როგორც უფლის ლაშქრის მთავარმა იერიხონის ზღუდეები დაანგრია, ისე იხეიმებს უფლის მცნებების დამცველი ხალხი, და ყოველი მოწინააღმდეგე ძალა დამარცხდება. ნურავინ დაიჩივლებს ღვთის მსახურებზე, რომლებიც მათთან ზეციდან მოვლენილი უწყებით მოვიდნენ. ნულარ დაუწყებთ მათ ნაკლის ძებნას და თქმას: „ისინი მეტისმეტად კატეგორიულნი არიან; ისინი მეტისმეტად მკაცრად ლაპარაკობენ.“ შეიძლება მკაცრად ლაპარაკობენ; მაგრამ განა ეს საჭირო არ არის? ღმერთი მსმენელთა ყურებს ააწრიალებს, თუ ისინი მის ხმას ან მის უწყებას არ შეისმენენ. იგი ამხელს მათ, ვინც ღვთის სიტყვას ეწინააღმდეგება.“

„სატანამ ყოველგვარი შესაძლო ღონისძიება იხმარა, რათა ჩვენს შორის, როგორც ხალხში, არ შემოვიდეს არაფერი, რაც გვაძლიერებს, შეგვრისხავს და მოგვიწოდებს, მოვიშოროთ ჩვენი შეცდომები. მაგრამ არის ხალხი, რომელიც ღვთის კიდობანს იტვირთებს. ზოგნი გამოვლენ ჩვენი წრიდან, რომელნიც კიდობანს აღარ იტვირთებენ. მაგრამ მათ არ ძალუძთ ააგონ კედლები ჭეშმარიტების შესაფერხებლად; რადგან იგი განაგრძობს გზას წინ და მაღლა აღსასრულამდე. წარსულში ღმერთმა აღადგინა კაცები, და ახლაც ჰყავს მას შესაფერისი ადამიანები, რომელნიც მოლოდინში არიან, განმზადებულნი მისი ნების აღსასრულებლად — ადამიანები, რომლებიც გაარღვევენ შეზღუდვებს, რომელნიც მხოლოდ დაუმზადებელი კირით შელესილ კედლებს ჰგვანან. როდესაც ღმერთი თავის სულს დაასხამს ადამიანებს, ისინი იმოქმედებენ. ისინი უფლის სიტყვას გამოაცხადებენ; თავიანთ ხმას საყვირით ადამალებენ. ჭეშმარიტება მათ ხელში არ დაკნინდება და არც თავის ძალას დაკარგავს. ისინი უჩვენებენ ხალხს მათ დანაშაულებს და იაკობის სახლს — მათ ცოდვებს.“ მოწმობანი მსახურთათვის, 409–411.

„ყოველდღიურის“ სატანური სიმბოლოს ქრისტეს სიმბოლოდ მიჩნევა ნიშნავს, რომ ერთსა და იმავე ამოსუნიქვაში აქებდე „ქრისტესაც და ამ წუთისოფლის ღმერთსაც“. თუმცა სიტყვით აღიარებენ ქრისტეს მიღებას, სინამდვილეში ბარაბასს ეხვევიან და თავიანთი მოქმედებით ამბობენ: „არა ეს კაცი, არამედ ბარაბა“. ჭეშმარიტებანი, რომლებიც მილერის სიზმარში „ძვირფას ქვებად“ იყო წარმოდგენილი და აგრეთვე თვალსაჩინოდ იყო გამოსახული ორ წმიდა დაფაზე, არის ის „დიდი ნათელი“,

რომელიც მილერს მიეცა და რომელიც ადვენტიზმმა უარყო.

ისინი აღიარებენ, რომ ქრისტეს აქებენ სატანური სიმბოლოთი, და ამტკიცებენ, რომ ღვთის საფუძველზე დგანან, მაშინ როცა ეს არის ყალბი საფუძველი, რომელსაც ძლიერი ცდომილება მოაქვს ყველასთვის, ვინც თავის მდგომარეობას ამ მცდარ დოგმატურ ნაგებობაზე აყრდნობს. მზის ქვეშ ახალი არაფერია, და თანამედროვე ისრაელი უბრალოდ ძველი ისრაელის წინასწარმეტყველურ კვალს მიჰყვება.

„ერთი რამ ამძიმებს ჩემს სულს: ღვთის სიყვარულის დიდი ნაკლებობა, რომელიც დაიკარგა ნათლისა და ჭეშმარიტებისადმი უწყვეტი წინააღმდეგობის გამო, აგრეთვე იმ ადამიანთა გავლენის გამო, რომელნიც აქტიურ მსახურებაში იყვნენ ჩაბმულნი და რომელთაც, მტკიცებულებათა მტკიცებულებებზე დაგროვების მიუხედავად, თავიანთი გავლენა იმ მიზნით გამოიყენეს, რომ შეეწინააღმდეგებინათ იმ უწყების საქმე, რომელიც ღმერთმა გამოაგზავნა. მათ იუდეველ ერს მივუთითებ და ვკითხულობ: უნდა მივატოვოთ ჩვენი ძმები, რათა იმავე ბრმა წინააღმდეგობის გზას გაუყვნენ, გამოსაცდელი დროის თვით უკანასკნელ დასასრულამდე? თუ ოდესმე რომელიმე ხალხს სჭირდებოდა ჭეშმარიტი და ერთგული გუშაგები, რომლებიც არ დადუმდებიან, რომლებიც დღე და ღამე შეღადადებენ, ახმოვანებენ ღმერთის მიერ მიცემულ გაფრთხილებებს, ეს მეშვიდე დღის ადვენტიტები არიან. მათ, ვისაც დიდი ნათელი ჰქონდათ, კურთხეული შესაძლებლობები, ვინც, კაპერნაუმის მსგავსად, უპირატესობის მხრივ ზეცამდე იყვნენ ამაღლებულნი, ნუთუ გამოუყენებლობის გამო დარჩებიან იმ სიბნელეში, რომელიც შეესაბამება მიცემული ნათლის სიდიადეს?“

„მსურს, ვევედრო ჩვენს ძმებს, რომელნიც შეიკრიბებიან გენერალურ კონფერენციაზე, ყურად იღონ ლაოდიკიელთათვის მიცემული უწყება. რაოდენი სიბრძნის მდგომარეობაში არიან ისინი! ეს საკითხი თქვენი ყურადღების წინაშე კვლავ და კვლავ იქნა მოტანილი, მაგრამ თქვენი უკმაყოფილება თქვენი სულიერი მდგომარეობით არც იმდენად ღრმა ყოფილა და არც იმდენად მტკიცე, რომ რეფორმა მოეხდინა. ‘შენ ამბობ: მდიდარი ვარ, გავმდიდრდი და არაფერი მაკლია; და არ იცი, რომ საცოდავი ხარ, შესაბრაალისი, ღარიბი, ბრმა და შიშველი.’ თვითმოტყუების დანაშაული ჩვენს ეკლესიებზეა. მრავალთა რელიგიური ცხოვრება სიცრუეა.“ Manuscript Releases, ტომი 16, 106, 107.

„კაპერნაუმი“ იყო ქალაქი, რომელიც იესომ თავის ქალაქად აირჩია.

„კაპერნაუმში იესო მკვიდრობდა თავისი აქეთ-იქით მიმოსვლათა შუალედებში, და იგი ცნობილი გახდა როგორც „მისი საკუთარი ქალაქი.“ იგი გალილეის ზღვის ნაპირზე მდებარეობდა და გენესარეთის მშვენიერი ველის საზღვრებთან ახლოს, თუ უშუალოდ მასზე არა.“ ქრისტეს სურვილი, 252.

ქრისტემ კაპერნაუმი აირჩია, როგორც ძველად იერუსალიმი ჰქონდა არჩეული.

და მის ძეს მივცემ ერთ ტომს, რათა დავითს, ჩემს მსახურს, ჰქონდეს ნათელი მუდამ ჩემს წინაშე იერუსალიმში, ქალაქში, რომელიც მე ამოვირჩიე ჩემთვის, რათა იქ დავამკვიდრო ჩემი სახელი. 3 მეფეთა 11:36.

ქრისტემ 1844 წელს ადვენტიზში აირჩია თავის ქალაქად, ხოლო 1863 წლისთვის ადვენტიზმმა აღადგინა ქალაქი „იერიხო“, ლაოდიკიური სიმყუდროვისა და კეთილდღეობის სიმბოლო. როგორც ძველ ისრაელს, ასევე თანამედროვე ისრაელსაც. ადვენტიზმს სჯერა, რომ ისინი ღვთის განსაკუთრებული ქალაქის მოქალაქენი არიან, მაგრამ მათ უარყვეს „დიდი ნათელი“, რომელიც მოქალაქეობის მტკიცებულებას იძლევა. როგორც შილოს შემთხვევაში ელის, ხოფნისა და ფინეხასის დროს, ადვენტიზმიც გასამართლებულ იქნება იმ „დიდი ნათლის“ მიხედვით, რომლის მიღების შესაძლებლობაც მათ მიეცათ.

„ღვთის სახელით აღიარებულ შვილებს შორის რაოდენ მცირე მოთმინება გამოვლენილა, რაოდენ მრავალი მწარე სიტყვა თქმულა, რაოდენ ბევრი გმობა წარმოთქმულა მათ წინააღმდეგ, ვინც ჩვენი რწმენისანი არ არიან. მრავალს სხვა ეკლესიებს მიკუთვნებულნი დიდ ცოდვილებად მიუჩნევია, მაშინ როცა უფალი ასე არ უყურებს მათ. ისინი, ვინც ამგვარად უყურებენ სხვა ეკლესიების წევრებს, საჭიროა, თავი დაიმდაბლონ ღვთის ძლევათაგან ხელის ქვეშ. ისინი, ვისაც ისინი სჯიან, შესაძლოა ძალზე მცირე ნათელი ჰქონდათ მიღებული, მცირე შესაძლებლობები და უპირატესობები. იმ ნათელს რომ ფლობდნენ, რაც ჩვენი ეკლესიების მრავალ წევრს ჰქონია, მათ შესაძლოა ბევრად უფრო მეტად წაეწიათ წინ და თავიანთი რწმენა ქვეყნიერების წინაშე უკეთ წარმოედგინათ. მათ შესახებ, ვინც თავიანთი ნათლით იქადიან და მაინც ვერ დადიან მასში, ქრისტე ამბობს: „მაგრამ მე გეუბნებით თქვენ: განსჯის დღეს ტვიროსისა და სიდონისთვის უფრო ასატანი იქნება, ვიდრე თქვენთვის. და შენ, კაპერნაუმი [მეშვიდე დღის ადვენტისტებო, რომელთაც დიდი ნათელი გქონდათ], რომელიც ცამდე ამალვებულხარ [უპირატესობათა მხრივ], ჯოჯოხეთამდე დაემხო; რადგან ძლიერი საქმეები, რაც შენში მოხდა, სოდომში რომ მომხდარიყო, იგი დღემდე იდგებოდა. მაგრამ მე გეუბნებით თქვენ: განსჯის დღეს სოდომის ქვეყნისთვის უფრო ასატანი იქნება, ვიდრე შენთვის.“ იმ დროს იესომ მიუგო და თქვა: „გმადლობ შენ, მამაო, ცისა და მიწის უფალო, რადგან დაუმალე ესენი ბრძენთა და გონიერთა [თავიანთივე შეფასებით] და გამოუცხადე ჩვილთ.“

„და ახლა, რადგან თქვენ ჰქმნეთ ყოველივე ეს საქმე, ამბობს უფალი, და მე გელაპარაკებოდით, დილაადრიან ვდგებოდი და გელაპარაკებოდით, მაგრამ თქვენ არ ისმინეთ; და მე გიხმობდით, მაგრამ თქვენ არ მიპასუხეთ; ამიტომ ამ სახლს, რომელიც ჩემი სახელით იწოდება, რომელზედაც თქვენ ამყარებთ სასოებას, და იმ ადგილს, რომელიც მოგეცით თქვენ და თქვენს მამებს, იმასვე ვუყოფ, რაც შილოს ვუყავი. და მოგიშორებთ ჩემი თვალთახედვიდან, როგორც მოვიშორე ყველა თქვენი ძმა, ეფრემის მთელი თესლი.“

„უფალმა ჩვენს შორის დაადგინა დიდი მნიშვნელობის დაწესებულებები, და ისინი უნდა იმართებოდეს არა ისე, როგორც ამქვეყნიური დაწესებულებები იმართება, არამედ ღვთის წესის მიხედვით. ისინი უნდა იმართებოდეს მისი დიდებისადმი ერთგული მზერით, რათა ყოველგვარი საშუალებით დაღუპვის გზაზე მყოფი სულები გადარჩნენ. ღვთის ხალხთან მოვიდა სულის მოწმობანი, და მაინც მრავალმა ყურად არ იღო მხილებები, გაფრთხილებები და რჩევები.

„ისმინეთ ეს ახლა, ჰო, უგუნურო ხალხო და გონებამოკლებულნო, რომელთაც თვალეზი გაქვთ და ვერ ხედავთ, რომელთაც ყურები გაქვთ და ვერ ისმენთ: ჩემი არ გეშინიათ? — ამბობს უფალი; არ შეძრწუნდებით ჩემი პირისახის წინაშე, მე, რომელმაც ქვიშა ზღვის საზღვრად დავადგინე საუკუნო წესით, რომ მან ვერ გადააბიჯოს მას; და თუმცა მისი ტალღები ღელავენ, მაინც ვერ სძლევენ; თუმცა გრგვინავენ, მაინც ვერ გადმოვლენ მასზე? მაგრამ ამ ხალხს განდგომილი და ურჩი გული აქვს; განდგნენ და წავიდნენ. არც თავიანთ გულში ამბობენ: მოდი ახლა, გვეშინოდეს უფლისა, ჩვენი ღვთისა, რომელიც გვადლევს წვიმას, ადრეულსაც და გვიანსაც, თავის დროზე; იგი გვინახავს მკისათვის დანიშნულ კვირებს. თქვენმა ურჯულოებებმა უკუაქცია ეს ყოველივე, და თქვენმა ცოდვებმა დაგიკავათ კეთილი თქვენგან.... ისინი არ განიკითხავენ საქმეს, ობლის საქმეს, თუმცა წარმატებულნი არიან; და ღარიბთა სამართალს არ განიკითხავენ. ნუთუ არ მოგვკითხავ ამისათვის? — ამბობს უფალი; ნუთუ არ იძიებს შურს ჩემი სული ამგვარ ერზე?“

„ნუთუ უფალი იძულებული იქნება თქვას: ‘ნუ ილოცებ ამ ხალხისთვის, ნურც ღაღადს აღავლენ და ნურც ლოცვას მათთვის, ნურც შუამდგომლობას გამიწევ ჩემ წინაშე, რადგან არ შეგისმენ?’ ‘ამის გამო წვიმები შეჩერებულია და გვიანი წვიმა აღარ ყოფილა.... განა ამიერიდან არ შემომღალადებ: მამაო ჩემო, შენა ხარ ჩემი სიყრმის წინამძღოლი?’“ Review and Herald, August 1, 1893.

ჩვენ შემდეგ სტატიაში გავაგრძელებთ „დიდი ნათელის“ განხილვას, რომელიც უილიამ მილერს მიეცა გამოცხადების წიგნის შესახებ.

„როცა ქრისტე მოვიდა ქვეყნიერებაში, რათა ეჩვენებინა ჭეშმარიტი რელიგია და აღემაღლებინა ის პრინციპები, რომლებიც უნდა განაგებდეს ადამიანთა გულებსა და ქმედებებს, სიცრუეს იმდენად ღრმად ჰქონდა ფესვი გადგმული მათში, რომელთაც ასეთი დიდი ნათელი ჰქონდათ მიღებული, რომ მათ უკვე აღარ ესმოდათ ნათელი და აღარ ჰქონდათ მიდრეკილება, ტრადიცია ჭეშმარიტებისთვის დაეთმოთ. მათ უარყვეს ზეციური მოძღვარი, მათ ჯვარს აცვეს დიდების უფალი, რათა შეენარჩუნებინათ თავიანთი საკუთარი წეს-ჩვეულებები და გამონაგონები. სწორედ იგივე სული ვლინდება დღესაც მსოფლიოში. ადამიანებს ეზიზღებათ ჭეშმარიტების გამოკვლევა, რათა მათი ტრადიციები არ შეირყეს და საქმეთა ახალი წესრიგი არ დამკვიდრდეს. კაცობრიობაში მუდმივად არსებობს შეცდომისკენ მიდრეკილება, და ადამიანები ბუნებით მიდრეკილნი არიან, მეტისმეტად ამაღლონ ადამიანური აზრები და ცოდნა, მაშინ როცა ღვთიური და მარადიული არც განირჩევა და არც ფასდება.“ Counsels on Sabbath School Work, 47.